

Artikel van de maand – Januari 2014

Missiologische waarnemingen in het NT (19) – Judas

Door Dr. Steef van 't Slot

De brief van Judas, de laatste van de Algemene Brieven, vertoont veel overeenkomst met de 2^e brief van Petrus. Beide hebben het over valse leraren. Petrus waarschuwt dat ze in aantocht zijn – hij spreekt in de toekomstige tijd.¹ Judas zegt dat ze al onder de mensen zijn.² Dat suggereert dat Judas later schreef dan Petrus, of dat beide gebruik maakten van een traktaat tegen valse leraren dat door iemand anders geschreven is. Het is onmogelijk daar zekerheid over te hebben maar er is geen reden te twijfelen aan de authenticiteit van beide brieven.

Judas bestrijdt een vroege vorm van gnosticisme. Green zegt daarover:³ gnostici erkenden Christus niet als Heer, trokken zich weinig aan van de wet en bepleitten vrijheid, ze benadrukten ‘hogere’ kennis, waren arrogant en cynisch ten opzichte van ‘onverlichte’ kerkleiders en voelden zich verheven boven mensen met minder kennis of openbaring; ze toonden een ongezonde interesse in angelologie,⁴ veroorzaakten verdeeldheid, bepleitten wellust en perverteerden Gods genade tot losbandigheid: de ware ‘pneumatisch’ kon volgens hen niet geraakt worden door vleselijke daden, oftewel: zondig gerust verder; ze voelden zich niet verplicht burgerlijke of kerkelijke autoriteiten te gehoorzamen, leerden dat hun redding al volledig was en hadden geen eschatologische verwachting van totale verlossing. Vergelijkbare ketterijen, zoals van de Nikolaïten⁵, waren aanwezig in de Aziatische kerken.

Van Judas' 25 verzen lopen er 15 parallel met 2 Petrus; alleen v. 1-3 en 19-25 verschillen. Jud. 4-18 heeft veel overeenkomsten met 2 Pet. 2:1-19. Petrus argumenteert uitvoerig en gebruikt geen buiten-canonische gegevens; Judas is korter en lijkt Apocriefen te citeren.⁶

De plaats van Judas in het Nieuwe Testament, net voor de Openbaring, is vol betekenis. In de laatste dagen zal er een toename van valse leringen⁷ zijn, zowel als misleiding onder en afval van heiligen.⁸ Judas waarschuwt voor gebeurtenissen die hun climax in het boek Openbaring bereiken en vandaag al heel relevant zijn.

Hij had over iets anders⁹ willen schrijven maar vond dat hij beter deze valse leer kon bespreken. Soms moeten zendelingen hun benaderingen, plannen, onderwijs of preken aanpassen om relevant te blijven voor hun mensen met betrekking hun werkelijke noden. Discipelen worden niet goed getraind door leraren die theologische stokpaardjes berijden.

---

¹ 2 Pet. 2:1-3

² Jud.:4

³ Green, M, 2 Peter and Jude – An Introduction and Commentary, Leicester: Intervarsity, 1970:39

⁴ De leer over engelen

⁵ Op. 2 & 3

⁶ Green stelt dat Jud.:9 citeert uit de ‘Opname van Mozes’ en v. 14 uit het ‘Boek van Henoch’ (Green, 1970:48-50). Anderen bestrijden dit heftig (zie bijv.

[The%20Apocryphal%20Books%20The%20Assumption%20of%20Moses%20and%201%20Enoch_files/The%200Apocryphal%20Books%20The%20Assumption%20of%20Moses%20and%201%20Enoch.htm](#)

⁷ 1 Tim. 4:1-3a

⁸ Matt. 24:4,5,10,11; 2 Thess. 2:1-12

⁹ Jud.:3a

Discipelen moeten leren strijden voor hun geloof.¹⁰ Er is een strijd in de hemelse gewesten,¹¹ die zich ook uitdrukt in de aanwezigheid van valse leraren. Er is geestelijke oorlogvoering nodig om hun invloed te weerstaan. Een verwekelijkt fantasiegeloof wordt door geestelijke vijanden en hun menselijke agenten onder de voet gelopen. Strijden voor het geloof vereist de volgende wapens: onderscheiding van geesten, gebed, voorbede, grondige kennis van Gods woord, het leiden van een heilig leven en je moedig uitspreken tegen zonde en kwaad.

Judas zegt ‘bouw jezelf op in ... geloof’,¹² niet ‘wacht totdat je bezocht wordt om opgebouwd te worden’. Hij stimuleert geestelijke zelfredzaamheid; waak over *je eigen* geestelijke leven.

‘Red hen ... uit het vuur’,¹³ verwijst naar de wens uit te reiken en de verlorenen te redden. Dat zou een hartgesteldheid van alle gemeenteleden moeten zijn, of ze nu betrokken zijn bij evangelisatie of bij interculturele zending. Anderen redden zou niet de bezigheid van enkelen, maar de gewoonte van allen moeten zijn.

De redding van mensen zal uitlopen op hun onberispelijkheid in Gods tegenwoordigheid.¹⁴ Mensen die teruggebracht zijn naar een goede relatie met God zullen Hem prijzen¹⁵ met vreugde, want daartoe zijn ze geschapen.¹⁶ Ze zijn ‘thuisgekomen’ en werden gered zodat ze aan Gods doel voor hen konden beantwoorden. We zien dan dat het uiteindelijke resultaat van evangelisatie en zending de verheerlijking van God is, zoals Judas terecht concludeert.¹⁷

---

¹⁰ :3b

¹¹ Ef. 6:10-20

¹² Jud.:20,21

¹³ :23

¹⁴ :24; 1 Thess. 5:23,24

¹⁵ Jud.:25

¹⁶ Op. 4:11

¹⁷ Jud.:25